

Camellia

黛墨 ไต้บัว เขียน
แนวคำบนหลักคา แปล
Yuyasheng Un

权
 冠
 天
 下
 神
 云
 小
 毒
 妃
 7
 อยา
 ยอตพิษ
 พิษจิตใจ
 อด
 ฝืน
 ใจ

บทที่ 290 อำนาจบารมีของฉู่จีเฟิง

เมื่อเพลิงจากลูกธนูไฟตกลงมามากขึ้นเรื่อยๆ ไฟในเรือนเยว่ก็เริ่มไหม้แรงขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ดีที่คืนนี้ไม่มีลมพัด ไฟจึงยังไม่ลุกลามรุนแรงเกินควบคุม

จนมุมเช่นนี้ ฉิ่งซู่กับซางปี้จึงถอยไปตั้งรับในลานเรือนหลัก ทว่าทหารราชวงศ์มีจำนวนเยอะกว่า ต่อสู้ครั้งแล้วครั้งเล่า ฝ่ายหลังอ่องไม่ได้หยุดพัก แม้น้ำสั๊กหยดก็ไม่ได้แต่แต่พวกเขา ยังคงฝืนต่อสู้จนเร็วแรงแทบสิ้น บัดนี้อาศัยเพียงกำลังใจยืนหยัด

ฉิ่งซู่ซึ่งเป็นบุรุษยังพอทนได้ แต่ซางปี้นั้นเป็นสตรี กำลังกายของนางย่อมไม่เท่าบุรุษ ครั้นลูกธนูไฟชุดใหม่พุ่งมาเป็นहांฝน มือที่จับกระบี่ก็สั่นเทาจนยกไม่ขึ้น

ฉิ่งซู่คิดว่าตัวนางไว้แล้วหลบหลังประตู “เจ้าพักก่อนเถิด”

มวยผมของซางปี้หลุดลู่ย เส้นผมเปียกเหงื่อแฉะหน้าผาก และแก้ม นางหอบหายใจแรง ฟังเสียงลูกธนูไฟร่วงลง แล้วมอง ผู้คนในเรือนอย่างสิ้นหวัง “เหลือ...เหลือไม่ถึงยี่สิบคนแล้ว”

หมอเซียหน้าซีดเผือดด้วยความหวาดหวั่น ยืนสั่นอยู่ ข้างเตียง

บนเตียง ฉูจี้เฟิงหลับนิ่งราวกับไม่ได้ยินเสียงโกลาหล ภายนอกแม้แต่น้อย

จี้หมั้วหมั้วถาม “ท่านหมอ ท่านอ่องของเราจะฟื้นเมื่อใด”

“อีกหนึ่งวัน” หมอเซียหน้าสลดแทบร้องไห้

เขาเองก็อยากให้ฉูจี้เฟิงฟื้นเร็ว ๆ เขาไม่อยากตายอยู่ที่นี้

ฉิงซู่จ้องนิ่ง “จี้หมั้วหมั้ว เรือนเยร์มีอุโมงค์ลับ ท่านกับ ซางปี้พาท่านอ่องไปซ่อนก่อน คงพอประวิงเวลาได้หนึ่งวัน”

ส่วนพวกเขาที่อยู่ข้างนอก ก็คงต้องสู้แบบมอบกายถวาย ชีวิต

หมอเซี่ยโบกมือ “ไม่ได้ๆ เส้นชีพจรทั้งแปดของท่านอ่องกำลังเปิด หากเคลื่อนย้ายเขา พิษเย็นจะย้อนกลับทันที นั่นหมายความว่าทุกอย่างที่ทำมาล้วนสูญเปล่า”

หากขยับตัว เกรงว่าฉู่จี๋เฟิงจะเอาชีวิตไม่รอด

เจิงชู่กัณฑ์ “เหลือเวลาอีกแค่วันเดียวแหละ ทอนนี่ก็ยังไม่ได้หรือ”

“ไม่ได้!” หมอเซี่ยย่าเสียงหนัก “พวกเจ้าต้องอดทนจนถึงรุ่งเช้าพรุ่งนี้ให้ได้”

ระหว่างนั้น ลูกธนูดอกหนึ่งทะลุลงมาจากหลังคา บักลงตรงหน้าหมอเซี่ย

หมอเซี่ยตกใจแทบสิ้นสติ ดวงตาเบิกโพลง ก่อนร่างทั้งร่างจะทรุดลงหมดสติไป

ช่างปีไม่มีเวลามาสนใจหมอเซี่ย นางหันมามองเจิงชู่ “หากเราจะต้านพวกมันให้ถึงรุ่งเช้าได้ เราต้องกำจัดพลธนูให้สิ้น ไม่เช่นนั้นแม้คนยังไม่ตาย เพลิงจากลูกธนูไฟก็จะเผาเรือนจนพังเสียก่อน”

เพราะไม่อาจเคลื่อนย้ายฉู้เฟิงได้ จึงจำต้องรักษาเรือนให้คงอยู่

เจิงซู่ตัดสินใจทันที “ข้าจะพาคนออกไปสังหารพลธนูเจ้าคอยเผ่าที่นี้”

น้ำตาซางปี้เอ่อคลอ

พลธนูนั้นมีไม่น้อยกว่าร้อยนาย แถมยังมีทหารราชองครักษ์ล้อมอยู่รอบนอก เขาออกไปครานี้ย่อมไม่อาจหวนกลับมายังเรือนเยว่ได้อีก

พวกเขาอยู่ร่วมกันเข้าคำ ทั้งยังเป็นคนไร้ญาติขาดมิตร จึงผูกพันกันเสมือนครอบครัว ซางปี้จะไม่รู้สึกเจ็บปวดได้อย่างไร

เจิงซู่ที่ชอบบั่นหน้าเฉยชา บัดนี้เขากลับเผยรอยยิ้มออกมา พันขาวสะอาด “เจ้าต้องรอด แล้วบอกท่านอ๋องให้ได้ว่าข้าภักดีพลีชีพปกป้องท่านอ๋อง”

ซางปี้ยังไม่ทันเอ่ยตอบ เจิงซู่ก็เรียกชายคนหนึ่ง ทั้งสองพุ่งออกจากเรือนเยว่ มุ่งเป้าไปสังหารพลธนูแม้จะต้องตายก็ตาม

ขณะนั้น นางอุ้งกับจ้าวซางเต๋อกำลังต่อสู้กันกว่าสามร้อยกระบวนท่า ยังหาผู้แพ้ชนะมิได้ เฉิ่งซู่จึงตะโกน

“อย่าเสียเวลาต่อสู้จ้าวซางเต๋อ ไปสังหารพลธนูก่อนเถิด!”

ตั้งหยวนโหวย่อมไม่ยอมให้เป็นไปตามนั้น รีบสังหารราชองครักษ์ขวางทันที

รอบเวียนเยว่ก็กลายเป็นสนามรบขนาดย่อม กลิ่นคาวโลหิตคละคลุ้งไปทั่วบริเวณ

ฉิ่งซู่กับนางอุ้งแม่ประสานงานกันสังหารพลธนูได้หลายคน ทำลายกระบวนทัพ ทว่าเมื่อเหล่าทหารราชองครักษ์กรูกันเข้ามา พวกเขาก็ถูกรุมล้อมไว้

ตั้งหยวนโหวแค้นเสียงหัวเราะออกมา “หึ! พวกเจ้าฝีมือไม่เลว ทนสู้ได้ถึงเพียงนี้ หากมาสวามิภักดิ์ช้า ข้าจะให้เกียรติยศเงินทองมากมายเท่าใดก็ได้”

เขาอิจฉาฉู่จีเฟิงนัก เพราะตนไม่เคยมีองครักษ์เงาที่ฝีมือร้ายกาจ คนเก่งแบบนี้ เขาเองก็อยากได้

“อุย! ข้าเกิดเป็นคนของท่านอ่อง แม้นตายข้าก็เป็นผีของท่านอ่อง! อย่าฝันไปเลยว่าจะให้ข้าสวามีภักดีเจ้า!” นางอุ้อึ้งยังตะโกนตอบด้วยท่าทีแน่วแน่

เจิงซูไม่เอ่ยวาจาใด เขาเพียงเงื่อกระบี่ฟันศัตรูอีกสองคน เพื่อแสดงเจตจำนงของตน

ดิ่งหยวนโหวสีหน้ามีตครีมีม ส่งเสียงกร้าว “ฆ่ามันให้หมด! ผู้ใดตัดหัวพวกมันได้ ข้าจะให้รางวัลหนึ่งร้อยตำลึงทอง!”

จูจีเฟิงยังอยู่ด้านใน ไร้เรี่ยวแรงจะต่อต้าน ดิ่งหยวนโหวไม่จำเป็นต้องเร่งร้อน

หากองครักษ์เงาสองคนนี้สิ้นใจลง เรือนเย่วก็จะได้ปราศจากเสาหลักในทันที

เหล่าทหารราชองครักษ์เห็นแก่เงินทองของรางวัล พวกเขาจึงกรูกันเข้าไปใส่ทั้งสองคนแบบไม่คิดชีวิต

สองหมัดยอมสู้สู้มีมิได้ บัดนี้นางอุ้อึ้งกับเจิงซูทั่วร่างเต็มไปด้วยบาดแผล หลายแห่งลึกจนเห็นกระดูกขาว ทว่าพวกเขาก็ยังขบกรามแน่น ยืนหยัดปักหลักไม่ถอยแม้ครึ่งก้าว

จ้าวซางเต๋อเห็นภาพนี้แล้ว จะบอกว่าไม่สะเทือนใจคง
เป็นเท็จ

สองคนนี้ทุ่มเทชีวิตเพื่อฉู่จีเฟิงอย่างจริงจัง ส่วนเขาเล่า
แม้ครั้งหนึ่งเขาจะรักดีต่อฮ่องเต๋อจีอยู่ แต่เพื่อความมั่นคงใน
บัลลังก์ ฮ่องเต๋อกลับลอบวางยาครอบครัวเขา

บัดนี้ฮ่องเต๋อสิ้นแล้ว กลับมีตั้งหยวนโหวกับฉู่เจิงเสียน
ขึ้นมาแทน ซึ่งก็หาได้ต่างกันไม่

เขาอดอิจฉาฉางอู้อึ่งกับเจิงซูไม่ได้

พวกเขายอมพลีชีพเพื่อฉู่จีเฟิงด้วยความสมัครใจ หาใช่
ถูกบังคับเหมือนตน

ตั้งหยวนโหวหาได้ล่วงรู้สิ่งที่เขาคิด เพียงรู้ว่าตะวันลับ
ขอบฟ้าไปแล้ว และท้องของตนก็ร้องด้วยความหิว จึงถลึงตาใส่
จ้าวซางเต๋อ “ผู้บัญชาการจ้าว พวกมันใกล้หมดแรงแล้ว เจ้า
ลงมือในตอนนี่ ย่อมสังหารพวกมันได้แน่!”

เมื่อกำจัดพวกมันได้ ก็จะไปตัดศีรษะฉู่จีเฟิงมาเสียบ
ซึ่งนั่นคือหัวของขุนนางผู้ทรงอำนาจสูงสุดแห่งแคว้นต้าฉี

ตั้งหยวนโหวจินตนาการถึงวันที่ตนจะมีชื่อเสียงเกรียงไกรไป
ทั่วหล้า!

จ้าวซางเต๋อเม้มปาก คิดจะยกกระบี่เข้าประชิด ทว่าเขา
ยังไม่ทันได้ก้าวออกไป สายตาก็เห็นกลุ่มชายชุดดำห้อยลวด
เหล็กโรยตัวลงมาพร้อมดาบใหญ่ในมือ เข้าช่วยสองคนทันที

จ้าวซางเต๋อกำลังจะก้าวไปก็ถูกชายชุดดำอีกคนขวางไว้

ตั้งหยวนโหวตกใจและโกรธเป็นอย่างยิ่ง

นี่มันคนของผู้ใดกัน หากเป็นคนของฉู่จีเฟิงไม่ใช่ตาย
หมดแล้วหรือ!

เฟ่งมองให้ชัด อาวุธในมือของคนเหล่านั้นคืออาวุธของ
หน่วยชื่อหลง!

ช่างน่าซึ้งนัก หน่วยชื่อหลงถูกยุบไปหลายเดือนแล้ว
เหตุใดยังมีคนออกมารับใช้ฉู่จีเฟิงอีก! ไม่รู้ว่าฉู่จีเฟิงมีอำนาจ
บารมีเช่นไร ถึงดึงดูดผู้รักชาติได้มากมาขนาดนี้!

ขณะนั้นสถานการณ์โกลาหลยิ่งนัก พลันมีนายกองจาก
กองลาดตระเวนควมม้าฝ่าเข้ามา “เรียนท่านโหว! เกิดเรื่องแล้ว
ขอรับ! มีกองทัพกำลังตีประตูเมืองตะวันออก!”

“เจ้าว่าอะไรนะ!” ดวงตาตั้งหย่วนโหวแดงก่ำ “กองทัพ
หรือ มีก๊นนาย!”

ยามนี้นอกเมืองหลวงมีกองอารักขาตั้งค่ายอยู่ที่เมืองเย่
จำนวนสามหมื่นนาย ส่วนรอบเมืองหลวงก็มีการประจำการอยู่
เช่นกัน ทว่ามีเพียงสองถึงสามพันนาย ไว้ใช้รับมือเหตุฉุกเฉิน

หากศัตรูเพียงสองพันนาย ตั้งหย่วนโหวย่อมไม่ใส่ใจ

นายกองเอ่ยด้วยเสียงสั้น “คาดว่ามีราวสองหมื่นนาย
ขอรับ!”

ตั้งหย่วนโหวถึงกับผงะ

เหตุใดจู่ๆ จึงมีกองทัพสองหมื่นนายโจมตีเมืองหลวงได้
เล่า!

“ประตูเมืองหลวงมิใช่สิ่งที่ตีแตกได้โดยง่าย พวกเจ้าจง
รีบส่งคนจากกองทหารลาดตระเวนไปคุ้มกันไว้ก่อน ข้าจัดการ
ที่นี่เสร็จจะรีบตามไปสมทบ” ดั่งหยวนโหวกกล่าว

นายกองสายหน้า “ไม่ทราบว่าคุณเขาใช้กลอุบายใด แต่
ทหารเฝ้าประตูเมืองถูกสังหารไปแล้วไม่น้อยขอรับ ข้าน้อยเองก็
จนปัญญาจึงมารายงานท่านโหว เกรงว่าอีกไม่ถึงหนึ่งชั่วโมง
ประตูเมืองตะวันออกจะถูกตีแตกขอรับ!”

บทที่ 291 เลือดท่วมตัว

นี่เป็นสิ่งที่ตั้งห้วนโหวไม่คาดคิด เขาไม่รู้ว่ากองทัพเหล่านี้ เป็นของผู้ใด แต่สิ่งเดียวที่รู้คือ หากเมืองหลวงถูกตีแตกแล้ว กองทัพบุกเข้ามา อำนาจของสกุลเงินย่อมตกอยู่ในอันตราย!

เขาจึงหันไปสั่งจ้าวซางเต๋อทันที “ผู้บัญชาการจ้าว ที่นี้ข้า ผากเจ้า เจ้าต้องตัดหัวฉูจีเฟิงมาให้ได้!”

ตั้งห้วนโหวกล่าวจบ ก็พาองครักษ์ติดตามตรงไปยัง ประตูเมืองตะวันออก

ที่ประตูเมืองตะวันออก บัดนี้เปลวเพลิงลุกโชติช่วง คว้นไฟพุ่ง ขึ้นฟ้า

ทหารเฝ้าประตูเมืองได้จุดสัญญาณควันและส่งต่อจาก ป้อมหนึ่งไปอีกป้อมหนึ่ง เพื่อให้ทัพกองอาร์กษาที่เมืองเยรูว์ว่า เมืองหลวงตกอยู่ในอันตราย

เพียงแต่ แม้งองอาร์กษาจะยกผลมาช่วย ก็ต้องใช้เวลาเดินทางหนึ่งวันหนึ่งคืนเต็ม

โดยปกติแล้ว ประตุเมืองแข็งแกร่ง บนกำแพงยังตั้งหน้าไม่ใหญ่ไว้ จึงมีกำลังพลแค่พันนายคอยประจำการ พวกเขาจะสามารถยืนหยัดได้อย่างน้อยหนึ่งหรือสองวัน ดังนั้นระยะทางจากเมืองหลวงไปเมืองเยจึงไม่เป็นปัญหา ทว่าครานี้เพียงหนึ่งชั่วยาม ทหารเฝ้าประตุเมืองกลับถูกวางยาพิษจนล้มตายกันไปมาก ประตุเมืองแทบไม่เหลือผู้ใดคุ้มกัน!

นอกประตุ เสียงตอไม้กระแทกใส่บานประตุดังก้องเป็นจังหวะ ราวกับกระแทกตรงลงสู่หัวใจคนฟัง ทำให้เกิดความหวาดกลัวอย่างไร้เหตุผล

ตั้งหยวนโหวรีบสั่งให้เสริมความแข็งแรงของประตุ แล้วหันไปถาม “กองทหารลาดตระเวนไปไหนหมด! หายไปไหน!”

กองทหารลาดตระเวนมีไม่น้อยกว่าสองพันนาย ควรจะพอรับมือได้สักพัก เหตุใดจึงไม่เห็นแม้แต่เงา

มีทหารรายงาน “ท่านโหว ที่จวนสกุลฉินมีคนแฉ่งเหตุว่า
เกิดเหตุซุหลุน กองทหารลาดตระเวนจึงไปควบคุมสถานการณ์
ขอรับ”

ตั้งหยวนโหวแทบกระอักเลือด!

จวนสกุลฉินยามปกติไม่เกิดเรื่อง ทว่าบัดนี้กลับเกิดเรื่อง
ขึ้น ชัดเจนว่าพวกเขาจงใจให้เป็นเช่นนั้น!

ชาวบ้านต่างหวาดกลัว ปิดประตูขังตนอยู่แต่ในบ้าน
องครักษ์ในจวนตั้งหยวนโหวมีเพียงสองถึงสามร้อยนาย
ไม่เพียงพอรับมือ ส่วนทหารราชองครักษ์ก็ถูกส่งออกไปพันนาย
เพื่อปิดล้อมเรือนเยว่ หากขอกำลังเพิ่ม ก็เท่ากับปล่อยให้ใน
วังหลงไร้การป้องกัน

ตั้งหยวนโหวเส้นเลือดปูดโปน หน้าอกสะท้อนขึ้นลงด้วยความ
โกรธจัด เสียงต่อสู้อะเสียงประตูดุกระแทกดังต่อเนื่อง
แต่เขากลับคิดหาหนทางไม่ได้แม้แต่หน่อย

พลันมีเสียงตะโกนขึ้น “ประตูกำลังจะถูกพังแล้ว!”

ตั้งหย่วนโหวมองไป เห็นประตูเมืองที่แข็งแรงกลับมีรอยแตกปรากฏ เพียงกระแทกอีกไม่กี่ครั้งก็จะแตกเป็นเสี่ยงๆ!

เขารีบสั่งคนสนิท “ไป! ไปที่จวนตั้งหย่วนโหว พาสุหยิน คุณชาย และคุณหนูทั้งหมดเข้าวัง! เราจะถอยไปรักษาการในวังหลวง!”

วังหลวงยังมีการป้องกันอื่นอยู่ อีกทั้งยังมีทหารราชองครักษ์อีกหลายพันนาย

สำหรับราษฎรในเมือง ตั้งหย่วนโหวยอมไม่ใส่ใจ

เขากระตุกบังเหียนม้า มุ่งหน้าไปยังวังหลวงก่อนเป็นอันดับแรก

คนสนิทในจวนรีบทำตามคำสั่ง ส่วนคนในจวนที่คิดจะเอาทรัพย์สินติดตัวไปด้วยนั้น ต้องละทิ้งความคิดทันที เพราะทางประตูเมืองตะวันออกได้ยินเสียงการต่อสู้ดังมาถึงแล้ว

ข้าศึกบุกเข้ามาแล้ว!

คนในจวนไม่มีเวลาจะขนเงินทอง ผู้ที่ขี่ม้าได้ก็รีบขี่ม้า ผู้ที่ขึ้นรถได้ก็ขึ้นรถ ส่วนผู้ที่เดินเข้าไม่ทันขบวน ก็ถูกทิ้งไว้ เบื้องหลังโดยไม่ลังเล

ที่ประตูเมืองตะวันออก

บรรดาทหารส่วนตัวกำลังผลัดต่อไม้กระแทกบานประตูเมืองอย่างแรง ครั้นพังได้ก็รุกกันเข้าไปพาดฟันกับทหารเฝ้าประตูเมือง

เมื่อรู้ว่าตั้งหยวนโหวหลบหนีไปแล้ว กำลังใจของทหารเฝ้าประตูเมืองก็พังทลายลงทันที พวกเขาทยอยหลบหนีไปกว่าครึ่ง เหลืออยู่เพียงหยิบมือ ไม่เป็นภัยใหญ่หลวงอีกต่อไป

ฉินเย่สั่งให้กองหน้าบุกนำ เขาและซุ้อินเย่ร่วมเข้าเมืองไป

สายตาของเขาเหลือบมองเจ้าก้อนขนปุยในมือซุ้อินเย่ด้วยความตกตะลึง เขาไม่คาดคิดว่านางจะสามารถชำระพิษในไข่มุกเพลิงได้สำเร็จ และนางยังควบคุมจ้าวแห่งพิษไว้ได้!

เดี๋ยวก่อนนะ...ซูอินเย่ว์เรียกมันว่า 'เจ้าตัวเล็ก' งั้นหรือ

เจ้าตัวเล็กที่ว่านั้นได้บินโฉบไปกัดทหารเผ่าประตูเมือง
ไปหลายคน จนพวกเขาสามารถตีประตูเมืองแตกได้อย่าง
ง่ายดาย

หากไม่เป็นเช่นนั้น คงต้องเสียเวลาอย่างน้อยทั้งคืน
ไหนเลยจะบุกเข้าเมืองได้รวดเร็วเช่นนี้

ซูอินเย่ว์กรีดแขนเล็กน้อย ให้เจ้าตัวเล็กดูดเลือดไป
สองสามอึกเพื่อฟื้นฟูแรง กระนั้นมันก็ยังหมดแรงนอนแผ่อยู่ใน
ฝ่ามือของนาง

เหนื่อย...เหนื่อยเหลือเกิน มันต้องไปกัดผู้คนมากมาย
ในคราวเดียว

ซางอวีพลันร้องขึ้น "พระชายาเจ้าคะ! ดูนั่น! นั่นเหมือน
จะเป็นที่ตั้งของเรือนเย่ว์นะเจ้าคะ!"

นางชี้ไปยังจวนหลังหนึ่งที่อยู่ห่างไปด้วยเปลวเพลิงที่
ลุกโชน เปลวไฟนั้นแทบจะส่องสว่างไปครึ่งค่อนท้องฟ้า

หัวใจของนินเย่และซุอินเย่ว์พลันหนักอึ้ง ทั้งสองกระตุก
บังเหียนม้าพุ่งตรงไปยังเรือนเย่ว์

ยามตึกสงัด เสียงดาบกระบี่กระทบกันยังดังไม่ขาดสาย
รอบเรือนเย่ว์

จู่ๆ จ้าวซางเต๋อส่งเสียงดัง “ทหารราชองครักษ์ทุกคน
หยุดมือ!”

ทหารราชองครักษ์ถอยร่นอย่างซ้ๆ ความจริงแล้วพวกเขา
เองก็เริ่มหวั่นเกรง

หรือว่าคนของจวนหลิงอ๋องจะมีร่างกายแกร่งกล้าฆ่าไม่
ตายกันแน่ พวกเขาเลือดท่วมตัว แต่ยังมีขวางอยู่หน้าเรือน
เย่ว์!

ฉางอู่อิงกับเจิงซู่แทบจะกลายเป็นมนุษย์โลหิต ร่างกาย
แทบยืนไม่อยู่ ต้องใช้กระบี่ปักลงกับพื้นเป็นหลักพยุงให้ยืนต่อ
ได้

“ทำไม...ทำไมถึงหยุดล่ะ!” ฉางอู่อิงยังตะโกนท้าทาย
“เข้ามาสิ! ข้ายังฆ่าไม่หน้าใจเลย!”

จ้าวซางเต๋อขมวดคิ้ว “สหายฉาง เรื่องนี้มีใช้ความตั้งใจของข้า”

เขาเห็นสองคนนี้รักดีปกป้องนายเหนือหัวถึงเพียงนี้ เขาก็อดรู้สึกเวทนาไม่ได้ แต่หากเขาไม่เอาศิระระของฉู่จีเฟิงกลับไปครอบครองของเขาจะมีชีวิตรอดหรือ

จ้าวซางเต๋อกำกระบี่แน่น ตั้งใจจะฟันครั้งสุดท้าย ทันใดนั้นกลับมีเสียงทหารราชองครักษ์ร้องว่า “ผู้บัญชาการจ้าว! มีกองทัพบุกมา!”

ผู้นำทัพคือฉินเย่ เขาสวมเกราะวาววับ คอวม้าพุ่งเข้ามา ชักกระบี่ฟันทหารราชองครักษ์ล้มลงหลายศพเปิดทาง

ถัดมาคือซุอันเย่ นางสวมชุดทะเลมัตตะแมง ไบหน้าขาว นวลงามประณีตกลับเพิ่มความกร้านจากการเดินทางยาวไกล

จ้าวซางเต๋อถึงกับตะลึง ยังไม่ต้องกล่าวถึงกองทัพทหาร ส่วนตัวที่ติดตามมา ทุกนายสวมเกราะพร้อมอาวุธครบมือ เรียงรายปิดถนนยาวสุดสายตา ไม่รู้ว่ามีกี่ร้อยกี่พัน!

“พระชายน...” ฉางอู่อิงกับเจิงซู่เห็นพวกนางมาถึง ดวงตาก็ร้อนผ่าว เสียงสั่นเครือ

ทั้งคู่ถอนใจอย่างโล่งอก ก่อนหลับตาล้มลงทั้งร่างพร้อม กระบี่

ซุอินเยว้เห็นทั้งสองเปื้อนเลือดไปทั้งตัว อีกทั้งศพ มากมายเกลื่อนพื้น ก็รู้ได้ทันทีว่าพวกเขาผ่านสมรภูมินรกมา นางปวดใจนัก จึงสั่งให้ช่างอวีร์รีบดูแลทั้งคู่

“ผู้บัญชาการจ้าว” ซุอินเยว้เอ่ยเสียงเย็น “ท่านยังคิดจะ ขวางทางอีกงั้นหรือ”

จ้าวซางเต๋อกวาดตามองเพียงครู่ก็รู้ว่ากำลังพลของตน เหลือเท่าไร เมื่อเทียบกับฝ่ายของซุอินเยว้แล้วก็ไม่อาจสู้ได้

สีหน้าของเขาซีดขาว รู้ตัวดีว่าตนคือผู้พ่ายแพ้

เขาจึงถอยเปิดทาง ซุอินเยว้รีบบกระโดดลงจากหลังม้า พุ่งตรงเข้าไปในเรือนเยว้

จ้าวซางเต๋อกลับรู้สึกโล่งใจขึ้นมา จึงชูกระบี่ขึ้นหมายจะ ปลิดชีพตนเอง เพื่อรักษาเกียรติเป็นครั้งสุดท้าย

ฉินเย่เห็นดังนั้นก็ขำกว้างอาวุธลับออกไป พันคมกระบี่ของ
จ้าวซางเต๋อให้แยกออกจากกัน

“คุณชายฉิน เหตุใด...” จ้าวซางเต๋อเอ่ย “หรือว่าข้าแม่แต่
สิทธิ์ที่จะเลือกตายก็ไม่มีแล้วหรือ”

ฉินเย่ปรายตามองเขาอย่างเย็นชา “ท่านต้องรู้ว่า
ครอบครัวของเจ้าถูกวางยาพิษเรื้อรัง ชีวิตอยู่ในกำมือสองเต้
บางครั้งสิ่งที่เจ้าทำก็เพราะจำใจ ข้าเห็นว่าเมื่อครู่เจ้ายังมีใจให้
ฉางอู่อิงและเจิงซู่จนพวกเขารอดตาย ดังนั้นข้ายินดีจะถอนพิษ
ให้ครอบครัวเจ้า แต่ก่อนอื่น เจ้าต้องชดเชยความผิด บอกข้ามา
ว่าในเมืองตอนนี้เป็นอย่างไร”

นี่เป็นสิ่งที่ฉู่จี้เฟิงเคยทำซ้ำไว้ อีกทั้งฉินเย่เพิ่งเห็นกับตา
ว่าจ้าวซางเต๋อยังมีใจ จึงยอมให้โอกาสนี้แก่เขา

บทที่ 292 ความเจ้าเล่ห์เพทุบาย ของดิงหย่วนโหว

อีกประการหนึ่งก็คือ เขาขาดการติดต่อกับเมืองหลวงมาหลายวัน จึงต้องหาผู้ที่รู้สถานการณ์เพื่อวางแผนการอย่างรวดเร็ว และจ้าวซางเต๋อก็คือคนที่เหมาะสมที่สุด

จ้าวซางเต๋อถึงกับงุนงง

เหตุใดฉันจึงฟังไม่รู้ทุกสิ่ง

จากนั้นเขาก็เปลือร้องสะอื้นออกมา “ขอบพระคุณท่านอ๋องขอรับ!”

ฉินเย่สั่งให้ทหารรีบดับไฟ ส่วนตนเองก้าวเข้าไปดูว่า ฉู่จีเฟิงอยู่ในสภาพใด

ฉู่อินเยว่ นั้นเข้าไปก่อนแล้ว ภาพที่เห็นในเรือนเยว่คือ ซากปรักหักพังทั่วทั้งบริเวณ ศพนอนเกลื่อน และกลิ่นเหม็นไหม้ คลุ้งไปทั่วจนแทบอาเจียน

นางเร่งฝีเท้าไปยังเรือนหลัก ซางปี้กับคนอื่นๆ เห็นอย่างฉับ
จนแทบหมดแรง พอได้ยินว่าเสียงสู้รบนอกเรือนเงียบลงก็รีบสั่ง
ให้คนช่วยกันดับเพลิง โชคดีที่ลมไม่แรงนัก ตัวเรือนหลักจึง
ไม่เสียหายมาก

จี๋หมั้วหมั้วเป็นคนแรกที่เห็นชูอินเยว่ นางจึงชะงักงัน
“พระชายา?”

อ่างน้ำในมือหล่นกระแทกพื้น แล้วนางก็ทรุดตัวลง
คุกเข่า ร้องไห้ด้วยความละอาย

ชูอินเยว่ตกใจ รีบจับประคองขึ้น “หมั้วหมั้ว นี่ท่านจะทำ
อะไร?”

หรือว่านางผ่านเหตุร้ายมาจนแข่งขาอ่อนแรงกันแน่?

จี๋หมั้วหมั้วส่ายหน้าไม่ยอมให้พุง “ข้าน้อยสมควรตาย
ข้าน้อยเคยคิดร้ายและใส่ร้ายพระชายาหลายครั้ง สมควรตาย
จริงๆ เจ้าค่ะ! ต่อไปข้าน้อยจะกลับไปบ้านเกิด จะไม่มาปรากฏ
ตัวรบกวนสายตาของท่านอีกเจ้าค่ะ”

ซูอินเยว่ถึงกับปวดหัว นางคิดถึงแต่ฉู่จีเฟิง ไม่อยาก
ถกเถียงกับจีหมั่มัว นางจึงเอ่ยตัดบท “ถ้าท่านไป แล้วใครจะ
ทำขนมให้ท่านอ่อนเล่า ขนมที่คนอื่นทำ เขากินไม่ลงหรือ
ช่างเถิด ท่านอ่อนอยู่ที่ไหน”

ซางบีเองก็ไม่อยากให้จีหมั่มัวจากไป จึงรีบเปลี่ยนเรื่อง
“ท่านอ่อนอยู่ในเรือนเจ้าคะ”

ซูอินเยว่ก้าวตรงไปยังเรือนทันที

ภายในเรือนนั้นเสียหายยับเยินไปหมด สิ่งเดียวที่ยังคง
เรียบร้อยคือเตียงที่ฉู่จีเฟิงนอนอยู่ แสดงให้เห็นว่าซางบีกับ
คนอื่น ๆ พยายามปกป้องไว้สุดกำลัง

เมื่อเห็นฉู่จีเฟิงนอนสงบอยู่บนเตียง ปลอดภัยไร้
บาดแผลใหญ่ นัยน์ตาของนางก็พร่ามัวด้วยม่านน้ำตา จนแทบ
มองไม่ชัดว่าดวงหน้านั้นยังคงงดงามเพียงใด

เขาปลอดภัยดี...เขาไม่เป็นอะไรไป

นางสะอื้นเบา ๆ หลายครั้ง ก่อนจะรีบเช็ดคราบน้ำตา
ออกจากใบหน้า

ฉินเย่เดินเข้ามาในเวลานั้น เขาได้ยินเสียงร้องสะอื้นของ ซูอินเยวี่ จึงยืนรอกอยู่ด้านนอกจนแน่ใจว่านางสงบลงแล้วจึงก้าวเข้ามา

“ซางปี้ เหตุใดท่านต้องจึงใช้ไข่มุกเพลิงถอนพิษในเวลา
นี้” ฉินเย่เอ่ยถาม

นี่ไม่ใช่สิ่งที่ตกลงกันได้ หากซูอินเยวี่ไม่มาส่งข่าว แล้วยัง
ฝืนบุกเมืองหลวงด้วยกองทัพทหารส่วนตัว เกรงว่าฉู่จี้เฟิงคง
สิ้นชีพไปแล้ว

“เป็นแผนของตั้งหยวนโหวเจ้าค่ะ” ซางปี้ตอบเสียงแผ่ว
ร่างอ่อนแรงนั่งพิงกำแพง ทว่าในน้ำเสียงยังแฝงไปด้วยโทสะ
“ไม่กี่วันก่อนที่ท่านต้องกลับจวน พิษเจ็็นสุ่ยก็ปะทุรุนแรงจน
เกือบเสียชีวิตไป โชคดีที่เจิงซูได้นำไข่มุกเพลิงกลับมาทัน”

เอ่ยจบ ซางปี้นึกถึงวันที่ผ่านมาที่ต้องหวาดกลัวทุก
ลมหายใจ จนน้ำตาไหลซึม

นางคิดในใจ

พระชายาย่อมเป็นดังโซควาสนาของท่านเอง จึงนำพา
ความโชคดีมาสู่เขาได้ถึงเพียงนี้

ซูอินเยว่ฟังแล้วถึงกับตัวสั่น

โชคดีที่นางแสรังทำทีไปเข้ากับตงจางเจิง

โชคดีที่นางได้เจ้าตัวเล็กมาอยู่ในมือ

โชคดีที่อวีเหวินเหิงส่งข่าวให้นางกลับมาทันเวลา

ความโชคดีเหล่านี้มากพอที่จะทำให้นางอยากก้มกราบ
ขอบคุณต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย

“ช่างน่าหวาดหวั่นยิ่งนัก” ฉินเย่แม่เอ๋ยเซ่นนั้น แต่คิ้ว
ยังคงขมวดแน่น ในใจเต็มไปด้วยความสำนึกขอบคุณต่อ
ซูอินเยว่

เพียงแต่สำหรับบุรุษแล้ว คำขอบคุณมักเอ่ยออกมายาก

เขาคิดไว้ในใจ

ต่อไปจะปฏิบัติดีกับน้องสาวของนางให้มากขึ้น ก็ถือเป็น
การตอบแทน

ซูอินเยว่ปรับจิตใจให้มั่นคงอีกครั้ง ชักถามต่ออีกไม่กี่ประโยค จึงได้รู้ว่าคีนี่เป็นคีนสุดท้ายในการถอนพิษของฉู่จีเฟิง

ทว่าหมอเซี่ยกลับตกใจจนสลบไปแล้ว นางจึงให้ช่างปี้นำเข็มเงินมา แล้วลงมือถอนพิษให้ฉู่จีเฟิงด้วยตนเองเป็นครั้งสุดท้าย

ในเวลานี้ เพลงในเรือนเยว่ก็ถูกดับลงเกือบหมด

เป็นจ้าวช่างเต๋อที่พาคนมาช่วยดับ เขาเองก็รู้สึกผิดไม่น้อย ครั้นก้าวเข้ามาในเรือนก็เอาแต่ก้มหน้า ไม่กล้ามองผู้ใด

ทำยที่สุดแล้ว เมื่อกลางวันเขายังเป็นผู้นำคนมาล้อมโจมตีเรือนเยว่ เพียงแต่สิ่งที่เขาสงสัยคือ ซูอินเยว่มิใช่ติดตามตงจางเฉิงไปแคว้นตงหนิงหรือ เหตุใดนางจึงกลับมาได้

ในเรือนไม่มีทีดี ๆ ให้พอจะนั่งได้ เขาจึงเลือกนั่งลงอย่างลวกๆ แล้วถามว่า “ท่านอ่องเป็นอย่างไรบ้าง”

ซูอินเยว่หาได้มีสีหน้าเป็นมิตรต่อเขาไม่ ฉินเย่จึงเป็นฝ่ายอธิบายแทน

จ้าวซางเต๋อพยักหน้า “พระชายา ข้ายอมรับว่ามีเหตุจำเป็นจริงๆ ท่านเป็นห่วงท่านเอง เช่นเดียวกับที่ข้าเป็นห่วงครอบครัวของตน บุตรชายข้าเพิ่งสามขวบ บุตรสาวข้ายังเพียงหนึ่งขวบเท่านั้น...”

ซุอินเย่र्वหันมามองฉินเย่ แววดาเติมไปด้วยความสงสัย “แปลกนัก หากท่านถอนพิษให้ครอบครัวผู้บัญชาการจ้าวได้ตั้งแต่ก่อนหน้านี้ ก็น่าจะดึงตัวเขามาใช้ได้แล้ว เหตุใดไม่ทำกลับมารับปากเอาในตอนนี้”

ฉินเย่กลอกตา รู้ดีว่านางกำลังจงใจพูดแทงใจดำต่อหน้าจ้าวซางเต๋อ จึงตอบว่า “ก็เพราะตอนนี้เจ้ามีเจ้าตัวเล็กแล้ว ข้าจึงกล้ารับปาก”

เขาศึกษาวิชาकु่ของแคว้นตงหนิงมานาน ย่อมรู้ดีถึงอานุภาพของพญากู่ หาไม่แล้วคงไม่กล้าพูดประโยคนั้นกับจ้าวซางเต๋อ

จ้าวซางเต๋อชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะเข้าใจได้ว่า ตนจำเป็นต้องประจบซุอินเย่र्व

ซูอินเยว่ไม่ปล่อยให้เขามีโอกาสพูดสิ่งใด กลับเอ่ยถามตรงไปว่า “ผู้บัญชาการจ้าว ในเมืองหลวงเกิดเรื่องอะไรกันแน่”

จ้าวซางเต๋อกระแอมไอ ก่อนเล่าเหตุการณ์ตั้งแต่ห้องเต๋ฉีอยู่ประจวบหน้า อันกงกงใช้กำลังข่มขู่ล้อมจวนอัครเสนาบดี จนทำให้อัครเสนาบดีถูกประกาศพระราชโองการแต่งตั้งฉู่เจิงเสียนเป็นองครักษ์ทายาทสืบราชสมบัติ

ซูอินเยว่ฟังพลางถอนพิษให้ฉู่จีเฟิง มือและใจทำงานไปพร้อมกัน

ฉินเย่ยั้งฟังก็ยิ่งตระหนก “ถ้าเช่นนั้น ใต้เท้าก็อาจถูกบีบบังคับให้ประกาศพระราชโองการ และพระราชโองการนั้นก็อาจไม่ใช่ของจริง!”

เขาจับจุดสำคัญได้ทันที

จ้าวซางเต๋อพยักหน้า “ข้าก็คิดเช่นนั้น เพียงแต่ตอนนั้น ข้าไม่ได้อยู่ในตำแหน่ง จึงไม่รู้เหตุการณ์แน่ชัด ใต้เท้าก็ยังคงถูกกักตัวอยู่ในวัง ส่วนตั้งหยวนโหวก็นำครอบครัวถอยไปตั้งรับในวังหลวง ข้าคิดว่าพวกเขาคงรอกองอารักขามาช่วย”

ซูอินเยว่หัวเราะเป็น “แม่ทัพซ่งคงไม่มาแล้ว”

“ทำไมหรือ” จ้าวซางเต๋อชะงัก

“เพราะคนที่นำกำลังพลไปช่วยเหล่าสตรีจากตำหนักอวิ้น ก็คือแม่ทัพซ่ง” ซูอินเยว่กล่าวเสียงราบเรียบ

ดวงตาของจ้าวซางเต๋อเบิกกว้าง

เขาและฮองเต๋อจู่เคยสงสัยจู่จีเฟิง และยังคงคิดว่าอัครเสนาบดีกู่อ่าจมีเอี้ยว แต่ไม่เคยนึกถึงซ่งอันเลย!

เขาพลันตระหนักว่าการตั้งตัวเป็นปฏิปักษ์กับจู่จีเฟิงนั้น ช่างโง่เขลาถึง

จินเย่เอ๋อขึ้นว่า “เช่นนั้นก็ต้องรบกวนผู้บัญชาการจ้าวช่วยพวกเรานุกเข้าวังหลวง”

จ้าวซางเต๋อรับราชการเป็นผู้บัญชาการหน่วยองครักษ์ อวี๋หลินมาหลายปี ย่อมรู้ว่าจะโจมตีเช่นไรให้รวดเร็วและ เสียแรงน้อยที่สุด

“เรื่องนี้...เกรงว่าจะไม่ถ่ายนัก เท่าที่ข้ารู้ ตั้งหยวนโหว กักตัวคนไว้ในวังไม่น้อย” จ้าวซางเต๋อมองทั้งสองคน “คุณหนูทั้งสองแห่งสกุลซุ คุณชายรองจวนหลิงอ๋อง และคุณหนูรองจวนอัครเสนาบดี ล้วนอยู่ในวังทั้งสิ้น”

นี่เป็นเล่ห์เหลี่ยมที่ตั้งหยวนโหวซ่อนไว้มาช้านาน และในที่สุดเขาก็ได้นำมาใช้

“อะไรนะ!” ซูอินเยว่กับจินเย่เอ๋อพร้อมกัน

ซูอินเยว่มีแววตาประหลาดใจ จึงหรีตามองจินเย่ “ท่านเป็นห่วงผู้ใดกันแน่”

จินเย่มีท่าที่เก๋อเขิน ปลายหูขึ้นสีแดง หลบสายตาของซูอินเยว่

บทที่ 293 ศัตรูหัวใจที่นางหามาเอง

จ้าวซางเต๋อเอ๋ยด้วยน้ำเสียงแหบพร่า “คุณชายฉินย๋อมเป็นห่วงคู่หมั้นของตนอยู่แล้ว เดิมทีตั้งหยวนโหวตั้งใจจะเชิญคนสกุลฉินทั้งหมดเข้าวัง แต่ท่านแม่ทัพผู้เฒ่าฉินกลับสั่งให้คนไล่พวกเขาออกไป ตั้งหยวนโหวเห็นว่าจวนสกุลฉินแข็งตั้งกระดูกเหล็ก จึงไม่กล้าหาเรื่องต่อ”

เมื่อได้ยินว่าคนตระกูลฉินปลอดภัย ฉินเย่ก็รู้สึกโล่งอกเล็กน้อย

ทว่าซูลี้ผู้กลับยังอยู่ในวัง...

เขาจึงถามต่อทันที “แล้วคุณหนูสี่ซู่ถูกกักตัวไว้ที่ใดหรือ”

ซู่ฉินเย่ว์ปราชตามองเขา ไบหน้างามแอบลอบยิ้ม

ฉินเย่รับรู้ถึงแววตาที่จับจ้อง จึงกระแอมเบาๆ “เจ้าไม่เป็นห่วงคุณหนูสี่ซู่หรือ ตอนเจ้าจากเมืองหลวงไป นางเป็นห่วงเจ้าไม่น้อยเลย”

“อย่างนั้นหรือ คุณชายฉันทูจะใส่ใจแล้วผู้ไม่น้อย”
ชูอินแย้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน

ฉินเย่ถึงกับพูดตะกุกตะกัก ไม่อาจเอ่ยถ้อยคำได้อย่าง
ปกติ “นาง...นางเป็นคู่หมั้นของข้า ข้ายอมต้องใส่ใจอยู่แล้ว”

ชูอินแย้วหัวเราะเบาๆ ความหม่นหมองในใจคลายลง
เล็กน้อย

จ้าวซางเต๋อมองทั้งสองอย่างงุนงง “คนที่ถูกกักตัวในวัง
ล้วนเป็นญาติของพวกเขา เหตุใดยังยิ้มออกกันได้”

“คนคงไม่เป็นอันใด” ชูอินแย้วตอบ “ตั้งหย่วนโหวถอยไป
ตั้งรับในวังหลวง คงหมายจะใช้ตัวประกันต่อรองกับพวกเราเพื่อ
ถ่วงเวลา”

“ก็จริง” จ้าวซางเต๋อพยักหน้าเห็นด้วย

แต่ฉินเย่ก็ยังไม่คลายกังวล เขาจึงลุกขึ้นทันที “ที่นี่ฝาก
เจ้าเฝ้าไว้ก่อน ข้าจะนำทหารส่วนตัวไปช่วยเหลือคนในวังเอง
วางใจเถิด”

โชคดีที่เขาไว้ชีวิตจ้าวซางเต๋อ หากเขาบุกเข้าวังไปโดยไม่รู้เรื่องราว ชูลี้ว์ฝูงตกอยู่ในอันตราย

ชูลี้ว์เย่ว์พยักหน้า นางยังต้องฝึงเข็มรอบที่สอง จึงให้นินเย่ไปช่วยชูลี้ว์และฉู่มี๊วหยางแทน

จ้าวซางเต๋อก็ออกไปพร้อมกัน ภายในเรือนเหลือเพียงความเงียบสงัด

ยามดึก แสงเทียนริบหรี่ส่องไปหน้าชูลี้ว์ที่ดูแน่วแน่ และจริงจิงเป็นอย่างยิ่ง

เมื่อชูลี้ว์เย่ว์ถอนพิษให้ฉู่จีเฟิงเสร็จสิ้น นางก็ถอนหายใจออกยาวๆ ด้วยความโล่งอก ราวกับยกภูเขาออกจากอก

ชั่วขณะนั้น นางแทบจะน้ำตาไหลด้วยความปลื้มปิติ

นางเคยเห็นตอนที่พิษในร่างฉู่จีเฟิงกำเริบขึ้นมากับตาตนเอง นางย่อมรู้ว่าเขาทรمانเพียงใด พิษร้ายนี้กัดกินเขามาหลายปี บัดนี้เขาจะไม่ต้องทนทุกข์อีกต่อไป

หญิงสาวเอื้อมมือจับชีพจร เพื่อตรวจให้แน่ใจว่าพิษร้ายได้ถูกขับออกหมดแล้ว ส่วนพิษกุ้เจ็ดประสานในตัวเขานั้น...

นางหยิบเจ้าตัวเล็กออกมา ลูบหัวเล็ก ๆ ของมันพลาง
เอ่ยเสียงเบาว่า “เจ้าตัวเล็ก ขำรู้เจ้าเหนื่อยแล้ว แต่เจ้าช่วยดู
พิษในร่างเขาออกให้ข้าหน่อยเถิด เสร็จแล้วข้าจะตอบแทนอย่าง
งาม”

เจ้าตัวเล็กลืมนึกถึงมือของนางเพียงแวบเดียว ก่อนหันหน้า
หนีอย่างไม่อยากสนใจ

แม้มันมิใช่มนุษย์ แต่ก็เชื่อว่าจะไม่รู้สึกเหน็ดเหนื่อย ทว่า
ทันใดนั้น...สายตาของมันเหลือบไปเห็นใบหน้าหล่อเหลาของ
นุ้จีเฟิง ดวงตาก็สว่างวาบขึ้นมา

ไอ้โง่ ช่างรูปร่างหล่อเกิน!

มันรู้ตัวดีว่าตัวมันนั้นหลงใหลรูปโฉมเพียงใด แต่ไหนแต่ไร
บรรดาหมอกู้ผู้เก่งกาจที่มันติดตาม ล้วนหน้าตาซีริวซีเหร่ทั้งสิ้น
หากมิใช่เพราะต้องเอาชีวิตรอด มันคงไม่ยอมทนให้ดวงตาของตน
ต้องทรมาณเช่นนี้

มันส่งเสียงแหลมเบา ๆ หลายครั้ง ก่อนจะกระโจนขึ้นร่าง
นุ้จีเฟิง แล้วรีบชนหน้ากับใบหน้าของเขาอยู่หลายหน

ซูอินเยร์วี่ “...”

หรือว่าเจ้าตัวเล็ก...เป็นสัตว์เพศเมีย?

ช่างเถิด เป็นนางที่พลาดเอง เจ้าตัวเล็ก...เป็นศัตรูหัวใจที่
นางหามาเอง!

และความจริงเบื้องหน้านางนั้นก็พิสูจน์ได้ว่า รูโปโฉม
หล่อเหลาย่อมมีเสน่ห์เหนือสิ่งอื่นใด หลังจากมันชบหน้าจู้จี้เฟิง
สมใจแล้ว เจ้าตัวเล็กก็เริ่มดูดพิษในร่างเขา อีกทั้งพิษบางชนิด
ยังเป็นของโปรดของมัน มันจึงทำอย่างไร้ลังเล

เห็นดังนั้น ซูอินเยร์วี่ก็มั่นใจได้ว่าหากตนไม่อยู่ เจ้าตัวเล็ก
ก็จะคอยปกป้องจู้จี้เฟิงได้เป็นอย่างดี นางจึงถือโอกาสไปดู
อาการของนางอู่อิงและเจิงซู่

ล้วนเป็นเพราะสองคนนี่ที่สามารถยืนหยัดปกป้องเรือน
เยร์วี่เอาไว้ได้ จู้จี้เฟิงถึงปลอดภัย

ซางอวีและซางปี้กำลังช่วยกันทำแผลให้พวกเขา ทว่า
บาดแผลมีมากนัก แม้เวลาผ่านไปหนึ่งชั่วยามก็ยังรักษาไม่แล้ว
เสร็จ

“ให้ข้าทำเถิด” ชูอินเวย์เอ๋ย

“พระชายาเจ้าคะ” ซางอวี๋ชะงัก “ท่านต้องปลอดภัยหรือไม่
เจ้าคะ”

“เขาไม่เป็นอะไรแล้ว มีเจ้าตัวเล็กเฝ้าดูแลอยู่ ท่านต้องคง
พินก่อนฟ้าสาง”

ชูอินเวย์เอ๋ยพลาถตรวจบาดแผลของทั้งสอง นัยน์ตานาง
หม่นลงเล็กน้อย

“นางอู่อิงบาดเจ็บหนักกว่า น่าล่วมยาให้ข้า”

ซางอวี๋ยกล่วมยามาให้นางตามคำสั่ง

ชูอินเวย์ให้นางอู่อิงกลืนยาแก้พิษคั้นจิตก่อน แล้วจึง
ฝังเข็มเพื่อประคองชีพจร

บุรุษผู้นี้สู้จนสิ้นเรี่ยวแรง เนื้อตัวแทบไม่เหลือที่ไร
บาดแผล หากมิใช่ด้วยความรักดีล้วนแล้วเขาคงไม่ยอมทุ่มเท
ถึงเพียงนี้

จากนั้นนางจึงเย็บแผลและทายาอย่างคล่องแคล่ว

เมื่อถึงตาเจิงซู๋ นางก็ทำเช่นเดียวกัน ร่างทั้งคู่ถูกพันแผล จนคล้ายมัมมี่ ซูอินเยว่เห็นลมหายใจยังสม่ำเสมอจึงค่อยโล่งใจ

แต่นางจะไม่รู้ว่าพวกเขาต้องพักฟื้นนานเพียงใด แต่พวกเขายังมีชีวิตอยู่ก็พอแล้ว

ระหว่างนั้น จี๋หมั้วหมั้วก็เดินเข้าออกไม่หยุด ไม่รู้ว่านางเปลี่ยนหน้าสะอาดไปแล้วกี่ครั้ง

ซูอินเยว่พอมีเวลาว่าง นางจึงสังเกตเห็นว่าจี๋หมั้วหมั้วเดินขากะเผลกอยู่ จึงรีบเอ่ยถามว่า “หมั้วหมั้ว ท่านเป็นอะไรหรือ”

ร่างของจี๋หมั้วหมั้วสะท้อนเล็กน้อย ก่อนผืนยิ้มตอบ “ข้าน้อยไม่เป็นอะไรเจ้าคะ”

แต่รอยยิ้มนั้นก็กลับซีดเซียวไร้เรียวแรง

ซูอินเยว่ขมวดคิ้ว ก้าวเข้าไปพุงให้นางนั่งลง

“พระชายาเจ้าคะ ข้าน้อยไม่เป็นอะไรจริงๆ เจ้าคะ ชางปี้เองก็ได้รับบาดเจ็บ ท่านควรไปดูนางก่อนนะเจ้าคะ” จี๋หมั้วหมั้วพยายามลุกขึ้น

ซูอินเยวี่น้ำเสียงเข้ม “หมั่มั่ม ตั้งแต่เมื่อไหร่ที่ท่านทำตัว
ห่างเหินกับข้าเช่นนี้”

“ไม่ใช่นะเจ้าคะ... เพียงแต่ข้าน้อยรู้สึกละอาย...” จี๋หมั่มั่ม
เอ่ยด้วยน้ำเสียงติดขัด ดวงตาแดงเรื่อ “ท่านเป็นนาย ข้าน้อย
เป็นเพียงคนรับใช้ จะให้ท่านมาตรวจดูบาดแผลของข้าน้อยได้
อย่างไร”

“สำหรับท่านอ่องแล้ว พวกท่านก็เป็นคนในครอบครัว!”
ซูอินเยวี่กล่าวด้วยน้ำเสียงหนักแน่น “ท่านเคยคิดร้ายต่อข้า
ก็เพราะห่วงใยท่านอ่อง เห็นเขาเสมือนบุตร ข้าเข้าใจและไม่เคย
โกรธ หากท่านเป็นอะไรไป พอท่านอ่องฟื้นขึ้นมาก็ต้องเอาเรื่อง
กับข้า ท่านเองก็คงไม่อยากจะให้เป็นเช่นนั้นใช่หรือไม่”

จี๋หมั่มั่มจึงไม่กล้าขัดอีก ยอมหนึ่งนึ่งให้ตรวจ

ซูอินเยวี่ถือเทียนส่องดู ก็พบว่ากางเกงของนางถูกรัด
ด้วยผ้าขาวๆ และมีเลือดซึมออกมา

หญิงสาวรีบแกะผ้าออกและตัดซากกางเกงขึ้น เห็นว่ามี
เนื้อหายไปเป็นแถบ ลักษณะเหมือนถูกลูกศรยิงเฉียด

“แผลลึกถึงเพียงนี้ เหตุใดถึงไม่บอก” ซูอินเยว้ทั้งโกรธ ทั้งกังวล

จีห้มัวมัวเซ็ดเหงาตา “ในเรือนเยว้ คนตายไปตั้งหลายคน นางอู่อิงกับเจิงซู่ก็ได้รับบาดเจ็บปางตาย ข้าน้อยแค่เจ็บเล็กน้อยเท่านั้น ย่อมต้องช่วยพวกเขาก่อน”

ซูอินเยว้เม้มปาก ก่อนจะก้มหน้าลงเงียบๆ รักษาและ พันแผลให้อย่างระมัดระวัง

แผลของจีห้มัวมัวก็ไม่ค่อย นางยังเดินถืออ่างน้ำเข้าออก ไม่รู้กี่สิบครั้ง นางน่าจะลำบากยิ่งนัก

ใกล้สว่าง ซูอินเยว้ยังต้องรักษาคนอื่นต่อจนนางรู้สึกอ่อน ล้าเต็มที ลืมตาแทบไม่ขึ้น

เมื่อรักษาคนสุดท้ายเสร็จ นางจึงลุกขึ้นยืน นางก็รู้สึก มีนศิระษะ ก่อนที่ภาพตรงหน้าจะมีดสนิทแล้วหมดสติไป

ซางอวีร์ประคองไว้ พร้อมร้องเรียกให้คนมาช่วย

ซางบี๋ถามด้วยความร้อนใจ “พระชายาเป็นอะไรไปหรือ!”

บทที่ 294 เจ้าตัวเล็กถอดใจแล้ว

ซางอวีร์อธิบาย “หลายวันที่ผ่านมาพระชายาเดินทาง ต่อเนื่องทุกวันแทบไม่ได้หยุด พอมาถึงที่นี่ก็ไม่ได้นอนทั้งคืน นางยอมเหนื่อยล้ายิ่งนัก”

ทว่าเรือนส่วนใหญ่ในเรือนเย้วถูกไฟไหม้เสียหาย ไม่มี ที่ใดให้เอนกายนอนพักได้ จำต้องพาพระชายากลับไปยังเรือน หลัก

โชคดีที่พวกเขาช่วยกันปกป้องเตียงนอนไว้อย่างดี จึงไม่เป็นปัญหาที่จะให้ซุอินเย้วนอนพักร่วมกับท่านอ่อง

เจ้าตัวเล็กเห็นว่ามีคนเข้ามาบรรจบก็ลุกขึ้นดูเสียงต่ำ ขนฟูตั้งชัน ทว่าพอเห็นว่าเป็นซุอินเย้วมันก็กลับมาเชื่องทันตา เห็น

ซางอวีร์ที่เป็นกังวลอยู่ก่อนค่อยโล่งใจ “เจ้าตัวเล็ก ฝาก ดูแลพระชายากับท่านอ่องด้วยนะ”

ต้องเรียกพญากู่ว่า ‘เจ้าตัวเล็ก’ นางก็ยั้งรู้สึกแปลกๆ
อยู่ดี

เจ้าตัวเล็กมองซ้ายมองขวา พลันรู้สึกว่ายดวงตาของมัน
ได้พักผ่อนอย่างแท้จริง เห็นบุรุษรูปงามสตรีโฉมสะคราญ มันก็
ชื่นอกชื่นใจ ส่งเสียงร้องเบาๆ สองสามที

ขอบฟ้าทิศตะวันออกค่อยๆ แต้มด้วยสีขาวอมฟ้า แสงแดดยาม
เช้าสาดลงมาบนเรือนเฮอร์ที่บัดนี้เหลือเพียงซาก

บนเตียง ฉูจีเฟิงขนตาสั้นระริก เขาได้กลิ่นหอมอ่อนโยน
ที่คุ้นเคยจากตัวชูอินเฮอร์ ไม่รู้ว่าตนห่างหายจากกลิ่นนี้ไปนาน
เท่าไรแล้ว

นางกลับมาแล้วหรือ หรือว่าเป็นเพียงความฝันกันแน่?

เขารู้สึกว่าร่างกายของตนเบาสบาย จึงพลิกตัวแล้ว
เอื้อมมือโอบไป

สัมผัสได้ถึงส่วนโค้งอรรชร เลื่อนขึ้นไปอีกนิด...

มือของเขาจะงัก ริมฝีมตาขึ้น แล้วสิ่งแรกที่เห็นกลับเป็น
สัตว์น้อยขนฟูหนึ่งตัว

นี่มันอะไรกัน

เขาไม่ชอบให้สิ่งมีขนอยู่บนเตียงของตน เพราะขนมันจะ
ร่วงเปื้อนหมอนและผ้าห่ม ทำให้เตียงสกปรก

ฉูจี้เฟิงกำลังจะปิดเจ้าก๊อนขนออกไป เจ้าตัวเล็กก็ลืมนตา
ตื่นขึ้นมา ทั้งสองสบตากัน มันมองออกทันทีว่าเขารังเกียจตน
ใจยังแอบรู้สึกเจ็บน้อย ๆ แต่เพื่อรักษาศักดิ์ศรี มันจึงคิดจะ
แยกเขี้ยวขู่ให้เขากลับ

ทว่าดวงตาของฉูจี้เฟิงกลับเป็นชาเฉียบคมดุจคมมีด
“ไสหัวไป”

หัวใจเจ้าตัวเล็กกระตุกวาบสองครั้ง ก่อนยอมถอยอย่าง
สิ้นท่า ไม่กล้าประจันหน้ากับเขา

โธ้ย คนผู้นี้หน้ากลัวเกินไปแล้ว!

มันรีบบินหนีไปเกาะอยู่ตรงมุมห้อง พลังจ้องมองรูปโฉม
ของฉูจี้เฟิงอย่างเจียบๆ

แปลกนัก คราวก่อนที่มันเห็นเขา มันก็ 모르สิกว่าเขา
น่ากลัวถึงเพียงนี้ ครั้งนี้เป็นอะไรไปนะ

เมื่อเขาไล่เจ้าสิ่งน่ารำคาญออกไปแล้ว ฝูงจิ้งจิงหันมอง
คนข้างกาย

ซูอินเยว่วินนอนอยู่ข้างเขา ใบหน้าขณะหลับสงบนิ่ง คง
กำลังหลับสนิท ลมหายใจสม่ำเสมอ

ไม่ใช่ความฝัน นางกลับมาแล้วจริง ๆ

อีกทั้งพิษเงินสุ่ยในตัวเขาก็ถูกถอนแล้ว พิษกู่เจ็ดประสาน
ก็เช่นกัน สิ่งแรกที่เขาคิดก็คือในที่สุดพวกเขาก็จะมีลูกด้วยกันได้
เสียที

ฝูงจิ้งจิงยื่นมือไปลูบคิ้ว ลูบดวงตา และริมฝีปากสีแดง
ระเรื่อของนางอย่างแผ่วเบา

เขาแทบอดทนไม่ไหว อยากจะชิมรสชาติของนางอีก
ระยะห่างจากริมฝีปากเพียงคืบเดียว เสียงของจิ้งห้วมัวก็ดังขึ้น

“ท่านอ๋อง ท่านฟื้นแล้วหรือเจ้าคะ!”

มุมปากของฉูจี้เฟิงกระตุก เขาจำต้องระงับความคิดนั้นไว้ พลังจดจำเรื่องนี้ใส่บัญชีไว้กับจี๋หม้วหม้ว

ถัดจากนั้น ซางอวีและซางปี้ก็เข้ามาพร้อมกัน บนใบหน้ามีแต่ความยินดีที่รอดพ้นจากเคราะห์ภัย

โดยเฉพาะซางปี้ เมื่อวานนางเหมือนผ่านนรกมาคนหนึ่ง ครั้นเห็นฉูจี้เฟิงหน้าตาเปล่งปลั่งมีชีวิตชีวา ไม่ปรากฏอาการเจ็บป่วยแม้แต่น้อย ก็ยิ่งปลื้มใจนัก

ผู้คนที่ล้มตายไปแล้ว บัดนี้คงหลับใหลอย่างสงบได้เสียที

ครานี้ฉูจี้เฟิงเพิ่งสังเกตเห็นว่าเรือนหลักซึ่งเขาลงมือสร้างอย่างพิถีพิถัน กลับถูกไฟเผาเสียหายอีกครั้ง!

ตั้งที่ซุ้อินเยว่ไคเยว่ฯ ต่อให้เขามั่งคั่งเพียงใด ก็ไม่อาจทนสร้างเรือนใหม่ซ้ำแล้วซ้ำเล่าได้ มันสิ้นเปลืองนัก!

แววตาเขาแฝงความเย็นเยียบและโทสะ “ครานี้เป็นผู้ใดที่กล้าลอบเผาเรือนของข้าอีก”

ซางปี้โกรธจนแทบระเบิด รีบกล่าวฟ้องถึงความชั่วช้าของต้งหยวนโหวอย่างละเอียด เอ่ยถึงการที่คนในเรือนเยว่ต่อสู

จนเลือดท่วมตัวเพื่อปกป้องजूจีเฟิง ก่อนที่นางจะรำให้สะอึก-
สะอื้นจนหน้าตานองหน้า

ท้ายที่สุดซางอวีจึงพูดต่อให้ครบความ พร้อมรายงานว่า
“คุณชายฉินนำทัพไปยังวังหลวงแล้ว แต่ยังมีไร่ข้าวคราว คาดว่า
กำลังชะลอการปะทะกับตึ๊งหยวนโหวอยู่ ท่านอ๋องจะไปทีนั้น
หรือไม่เจ้าคะ”

जूจีเฟิงฟังเจียบๆ แล้วเหลือบมองซุ้อินเยว่ เห็นขอบตา
นางคล้ำเล็กน้อย ดวงหน้างดงามฉายแววอ่อนล้าออกมาอย่าง
ชัดเจน

ที่แท่นางก็หมดแรงจนสลบไปเพราะความเหนื่อยล้า

เขาลูบมือเล็กของนางอย่างแผ่วเบา ก่อนลุกขึ้นเอ่ยว่า
“ข้าจะไปไม่นาน เตรียมน้ำร้อนไว้”

ในวังหลวง บริเวณมุมบ้อมกำแพง

ตั้งแต่ยามตีกจนฟ้าสว่าง ฉินเยว่เฝ้ารออย่างอดทน

ในที่สุดตั้งหยวนโหวก็ปรากฏตัวบนบ้อม เขาได้ฟังรายงานมานานแล้วว่ามีการปล้นหนีบมีนคนปักหลักอยู่นอกวัง ครั้นมายืนบนบ้อมก็ได้เห็นชัดว่า ถนนเบื้องล่างแน่นขนัดไปด้วยผู้คนจนอดสะท้านใจมิได้

เขาข่มจิตให้มั่นคง แล้วมองบุรุษในชุดเกราะตรงหน้า “จिनเย! เจ้าลอบเลี้ยงกองกำลังทหารส่วนตัว คิดก่อกบฏ ล้มล้างราชบัลลังก์ สมควรรับโทษสถานใด!”

จिनเยไม่ยอมเสียเวลาฟังวาจาเหลวไหล เอ่ยตอบอย่างเป็นชา “ตั้งหยวนโหว ข้าได้ล้อมประตูทุกด้านของวังหลวงไว้แล้ว เหล่าทหารราชองครักษ์ในวังมีเพียงหนึ่งถึงสองพันคน เจ้าคิดจะเอาอะไรต้านทานข้างนั้นหรือ”

ตั้งหยวนโหวยิ้มเยาะไม่สะทกสะท้าน “หึ! คิดว่ามีกำลังเหนือข้าแล้วอย่างไร เจ้าลี้มกองอารักขาไปแล้วหรือ ข้าเห็นว่าเจ้าเป็นคนมีฝีมือ หากหลังอ่องสิ้นชีพแล้ว เจ้าพากองกำลังมาสวมักัดต่อฝ่าบาท รับรองว่าได้ทั้งบรรดาศักดิ์และเงินทอง ตำแหน่งเสนาบดีไม่ไกลเกินเอื้อม!”

คำนวณเวลาแล้ว กองทัพที่จะมาช่วยกักราชบัลลังก์คงกำลังอยู่ระหว่างการเดินทาง ยิ่งไปกว่านั้น การที่ฉินเยยังไม่สั่งบุกยอมเป็นเพราะให้ความสำคัญกับตัวประกันที่ถูกกักตัวอยู่ในวัง

ตั้งหยวนโหวลอบยิ้มอย่างภาคภูมิใจ

พวกหนุ่มเลือดร้อนพวกนี้ ยังคิดจะต่อกรกับตนอีกหรือ เขาผ่านร้อนผ่านหนาวมานานักแล้ว!

ทว่าฉินเยกลับไม่ลังเลแม้แต่น้อย เอ่ยเสียงดังชัดถ้อยชัดคำ “ตั้งหยวนโหว เจ้าบีบบังคับให้อัครเสนาบดีกู้เขียนพระราชโองการเท็จ ฮ่องเต้ที่อยู่ในวังนั้นไร้ซึ่งความชอบธรรม เช่นนี้แล้วจะให้ข้าสวามิภักดิ์ได้อย่างไร!”

น้ำเสียงเขาหนักแน่นและเปี่ยมด้วยพลัง จนคนทั้งในและนอกวังได้ยิบซัดทุกถ้อยคำ

เหล่าทหารราชองครักษ์ต่างมองหน้ากันแล้วกระซิบนินทา